

**העובדה שיהודים מגיעים
לרבי, מתוך אמונה פשוטה
ש"קדושה אינה זזה
ממקומה", ולא זו בלבד,
אלא שבמקום זה ממש
יתגלה המקדש דלעתיד
ומשם נוסעים לירושלים –
היא האמונה הזכה והצרופה,
האמיתית והטהורה בכל
המושג של משיח וגאולה**

בכניסה לג"ן

[המעשה].

בצורה דומה, ניתן להסתכל על כללות העניין של נסיעה לרבי בזמננו. הסתכלות שטחית יכולה לתמוה על העובדה שיהודי יוצא מארץ-הקודש לחוץ-לארץ, במקום להמתין סמוך למקום המקדש לבוא הגאולה. אך לאמיתו של דבר ההיפך הוא הנכון. יהודי כזה אינו "ממתין" לגאולה, אלא עושה הכל כדי לחיות ולהיות במצב של גאולה. כל מציאותו זועקת "ונשאתני ממצרים!"

העובדה שיהודים מגיעים לרבי, מתוך אמונה פשוטה ש"קדושה אינה זזה ממקומה", ולא זו בלבד, אלא שבמקום זה ממש יתגלה המקדש דלעתיד ומשם נוסעים לירושלים – היא האמונה הזכה והצרופה, האמיתית והטהורה בכל המושג של משיח וגאולה.

"לסחוב את הגאולה לתוך החדר". ואותו חדר, צריך להיות החדר בבניין החדש של "אש"ל הכנסת אורחים". בניין שלם הזועק וקורא ל"בניין המלכות" של מלך המשיח תיכף ומיד ממש.

כשם שאף אחד אינו מוותר על נוחות בדירתו הפרטית מחמת ציפייתו העזה למשיח, כך יכול כל אחד להרשות לעצמו להשתתף במגביית לבניית הבניין החדש של הכנסת אורחים, ולבוא ל"דינר" החגיגי לטובת קרן הבנין שיתקיים בעז"ה ביום שני הקרוב. בניין, אשר כולנו בטוחים שיהיה סמוך ונראה ל-770 גם כאשר יהיה זה מחובר לבית המקדש השלישי בירושלים.

אותו בניין, יש לזכור, ישמש כל בית חב"ד בעולם שישלח קבוצות או יחידים לרבי, כל אורח מכל קהילה, וכל מוסד של חב"ד ברחבי תבל. זוהי תרומה ישירה לכל מוסדות וענייני כ"ק אדמו"ר מלך המשיח בכל רחבי תבל ללא יוצא מן הכלל. כיוון שהכל נהנים ממנו בצורה ישירה ובפשטות.

ובכניסה לשנת ה"גן" לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח – נתאחד בבניית ה"דירה" וה"גן" המפואר אליו יחזור ויתגלה, ויאמר: "באתי לגני, למקום שהיה עיקרי בתחילה".

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

פעמים מספר הסביר הרבי את הפרדוקס הידוע בין הציפיה לגאולה שתבוא בכל רגע, לבין הדרישה להוסיף בענייני טוב וקדושה הדורשים תכנון לטווח ארוך. הדבר נמשל, מביא הרבי בשם הרבי ההריי"צ, לבניית המשכן במדבר, שלפעמים הוקם אף ליום אחד בלבד – כאשר בסופו של אותו יום עלה הענן, והמשכן פורק והמשיך במסעותיו עם בני ישראל.

לתוספת הסבר ניתן להגיע מעיון בשיחותיו של הרבי בשנים האחרונות (בנייהן: העוסקות בהוראה לעשות כל בית ל"בית חב"ד", ואודות הפתגם "עשה כאן ארץ ישראל"). המתנה פאסיבית לגאולה, לא מצביעה בהכרח על גודל האמונה. לעומת זאת, ברור שעיסוק פעיל בעניינים הקשורים לגאולה, יש לו קשר ישיר עם החדרת ההרגשה ש"הנה זה בא". כאשר אדם מקים בית חב"ד, הוא בעצם מקים שגרירות של הגאולה. הוא מכניס את ה"לעתיד לבוא" לתוך ההווה והעכשוי.

אם לדבר על דימוי, הרי בצורה הטובה ביותר הגדיר זאת הרבי בביקורו של הראשון-לציון בשנת תשנ"ב. "הגאולה עומדת כבר על סף הפתח, ומחכה לכל אחד ואחת מישראל שיפתח את הדלת ויסחוב את הגאולה לתוך החדר", אמר הרבי. לא מדובר רק בביטוי הממחיש עד כמה הגאולה קרובה, אלא מה באמת צריך להיות היחס לקראתה: הגאולה איננה "מפלט" שמחכים "לברוח" ולהמלט אליו; להיפך – את הגאולה צריך להכניס אלינו, לתוך מציאות היום-יום.

[אותו רעיון, כמה לא מפתיע, תופס גם ביחס לעניין של שלימות הארץ: במשך כל השנים קרא הרבי ליישב את כל שטחי יהודה ושומרון וכך "לקבוע עובדות בשטח" שלא יאפשרו נסיגה. וכפי שרואים במוחש, שה"מכשול" העיקרי בפני תומכי הנסיגה, היא השאלה המוסרית של פינוי התנחלויות. הרעיון בשני המקרים זהה: כאשר "מחכים ומצפים" שתהליכים יתרחשו מעצמם, בפרט תהליכים האמורים להקיף עולם ומלואו, עם שלם וכו' – הרי מלכתחילה קובעים יעד רחוק מאוד. לעומת זאת, כאשר קובעים עובדות בשטח, אם זה ע"י הקמת ישוב (בנושא של שלימות הארץ) או ע"י הקמה של "בית חב"ד" בחו"ל – הרי בהכרח גורמים ל"קיצור הזמן", לזירוז אותם תהליכים, ולהמחשתם כאן בעולם